

HỒI THỨ NĂM MƯỜI CHÍN SÁT NHÂN LOẠN THẦN

Đỗ Hạo Thiên ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng. Chiếc ngai đó không chạm hình bốn con vật Tứ quý, mà lại chạm những hạt xúc xích vô cùng tinh xảo. Có lẽ chạm những hạt xúc xích kia là cố tật hay cá tính của Đỗ Hạo Thiên bởi dù sao cái chết của quán chủ Tứ Hải đã ăn vào từng thớ thịt, khối óc của gã rồi.

Vương Túc Lệ ngồi dưới một bậc bên tay phải Đỗ Hạo Thiên, nàng lớn giọng xướng:

- Thanh Thành chưởng môn đường chủ.

Phàm Nhân chưởng môn phái Thanh Thành bước lên, hai tay ôm khư khư một cái tráp vàng. Phàm Nhân xá Đỗ Hạo Thiên:

- Thanh Thành Phàm Nhân đường chủ bái kiến Kim Sa Thánh quân, chúc Thánh quân vạn thọ, tế độ cho bá tánh.

Đỗ Hạo Thiên gật đầu.

- Phàm Nhân đường chủ mang gì đến chúc thọ ta ?

- Bẩm Thánh quân trong cái tráp này là mười hai viên huyết ngọc dạ minh châu.

Trên mỗi viên đều có khắc một môn võ công bí truyền của phái Thanh Thành.

Phàm Nhân vừa nói vừa mở tráp. Ánh hào quang từ chiếc tráp tỏa ra khiến mọi người lóa mắt.

Đỗ Hạo Thiên vừa thấy mười hai viên huyết ngọc dạ minh châu bật đứng lên, mắt nhìn không chớp.

- Tốt... Tốt lắm...

Phàm Nhân đặt cái tráp dát vàng lên chiếc kệ kê gần đó, rồi xá Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên gật gù nhìn Vương Túc Lệ:

- Hình đường chủ thưởng cho Phàm Nhân đường chủ Thanh Thành.

- Tuân lệnh Thánh quân ! Nàng với tay qua chiếc kệ kê bên, nhón lấy cái lọ tịnh bình màu lam.

- Phàm Nhân đường chủ nhận phần thưởng của Thánh quân.

Phàm Nhân xá Đỗ Hạo Thiên lần nữa:

- Đa tạ Thánh quân ! Gã đón chiếc lọ tịnh bình rồi lui về chỗ củ.

Vương Túc Lệ lại xướng lớn:

- Hoa sơn đường chủ !

Hà Chỉ bước ra khỏi hàng, cũng như Phàm Nhân, Hà Chỉ cũng cống nạp vật báu môn phái mình cho Đỗ Hạo Thiên. Gã dâng lên họ Đỗ chiếc lục bình đời Hán cao tổ.

Hà chỉ nói:

- Đây là chiếc lục bình cổ vô cùng quý giá của Hán cao tổ. Chính nhờ chiếc bình này mà ngày xưa Hán cao tổ Lưu Bang dựng được nghiệp đế.

Đỗ Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào chiếc lục bình trên tay Hà Chỉ:

- Hà đường chủ nói nhờ chiếc lục bình này mà ngày xưa Hán cao tổ Lưu Bang dựng được nghiệp đế à ? Nó có công dụng như thế nào ?

- Bẩm Thánh quân ! Trên chiếc lục bình này ghi lại những trận pháp, và binh khí cần có để một người có chí lớn dựng nghiệp vương.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười sảng sặc, rồi buông một câu đầy hứng khởi :

- Tốt... Sau này nếu bốn Thánh quân dựng nghiệp đế vương, sẽ có bổng lộc cho Hà đường chủ.

Hà Chi đặt chiếc lục bình lên kệ, rồi nhận phần thưởng từ tay Vương Túc Lệ, lùi về chỗ cũ.

Vương Túc Lệ lại xướng tiếp:

- Thiếu Lâm đường chủ Tuệ Tĩnh !

Tuệ Tĩnh tay lần chuỗi hạt bước ra khỏi hàng. Đôi mắt đại sư trang trọng vô ngần.

Trên tay người cũng có lễ vật để dâng tặng Thánh quân Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên lừ mắt nhìn Tuệ Tĩnh:

- Đường chủ là gì của lão trọc Nhất Phàm ?

- Bẩm Thánh quân ! Tuệ Tĩnh chỉ là hàng hậu bối của phương trượng mà thôi, nhưng được Thánh quân cất nhắc tạm thời đảm đương cai quản cổ tự Thiếu Lâm.

Đỗ Hạo Thiên gật đầu:

- Tốt lắm... Thiếu lâm các người chỉ có lão trọc Nhất Phàm là ương ngạnh, giờ sống không ra sống, chết chẳng ra chết, các người hãy lấy đó làm gương.

- Bẩm Thánh quân ! Từ lúc Tuệ Tĩnh được Thánh quân cất nhắc cho cai quản cổ tự, Thiếu Lâm một mực tôn vinh Thánh quân.

- Thế thì tốt ! Bốn Thánh quân nghe nói trong Thiếu Lâm tự báu vật quý nhất chính là Ngọc trượng của Đạt Ma sư tổ. Có Ngọc trượng tất sẽ mở được tàng kinh các mà trong tàng kinh các vật gì cũng quý. Chẳng hay Tuệ Tĩnh đường chủ mang vật gì dâng chúc cho bốn Thánh quân.

- Bẩm Thánh quân, xin người xem qua.

Tuệ Tĩnh mở tráp.

Đỗ Hạo Thiên trở mắt, miệng gằn như muốn há ra. Bởi trong tráp kia chứa Ngọc trượng đang tỏa hào quang lấp lánh.

Đỗ Hạo Thiên ngoác Tuệ Tĩnh:

- Hãy mang đến gần đây cho bốn Thánh quân xem kỹ coi.

Tuệ Tĩnh bung cái tráp bằng vàng ròng tiến lên bậc tam cấp. Mỗi bước chân Tuệ Tĩnh như nện xuống sàn đá.

Vương Túc Lệ chợt nhìn xuống chân Tuệ Tĩnh. À phát hiện ra những dấu chân Tuệ Tĩnh để lại trên sàn gạch.

Vương Túc Lệ bật đứng lên:

- Thánh quân ! Coi chừng...

Nàng đã phát hiện Tuệ Tĩnh vừa đi vừa vận công đến tầng tối thượng mới để lại những dấu chân lún sâu ba phân như vậy.

Nhưng Vương Túc Lệ cảnh báo cho Đỗ Hạo Thiên thì đã quá muộn rồi. Tuệ Tĩnh bất ngờ xoay nghiêng cái tráp, nện luôn một chưởng vào chiếc tráp vàng đó.

Bình...

Sức chưởng kinh do đại sư Tuệ Tĩnh phát tác ra đánh vỡ toang đáy tráp, tạo một sức mạnh khủng khiếp đẩy Ngọc trượng lao thẳng vào chấn tâm Đỗ Hạo Thiên như một ngọn giáo.

Ngọc trượng xẹt thẳng vào chấn tâm Kim sa Thánh quân như một làn hào quang chớp nhoáng.

Chát.. Ai cũng ngỡ Ngọc trượng báu vật của cổ tự Thiếu Lâm sẽ đập bể tan lồng ngực của Đỗ Hạo Thiên. Nếu Đỗ Hạo Thiên chết thì vận hạn của Võ lâm đã được hóa giải.

Nhưng không.

Mặc dù Ngọc trượng có thể đánh nát một tầng thạch kim, nhưng chẳng làm hề hấn gì Đỗ Hạo Thiên. Ngọc trượng rơi xuống đất, trong khi đó Tuệ Tĩnh thất thần biến sắc.

Và ngay cả những gã đường chủ khác cũng phải biến sắc. Bởi họ sắp nhận được sự hung tợn từ trận lôi đình của Thánh quân Kim sa.

Đỗ Hạo Thiên cúi xuống nhặt Ngọc trượng đưa lên ngắm nhìn:

- Ngọc trượng này quý lắm... Nhưng không làm gì được bổn Thánh quân đâu.

Đỗ Hạo Thiên rất từ tốn, nhưng sự từ tốn đó càng khiến cho tất cả mọi người thất hồn bạt vía.

Hạo Thiên ngược lên nhìn Tuệ Tĩnh:

- Lũ trọc nhân lúc nào cũng chống đối bổn Thánh quân.

Tuệ Tĩnh lần chuỗi hạt:

- A di đà phật ! Đối với ác nhân, phật tổ cho phép đệ tử ra tay tế độ.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười sằng sặc:

- Tế độ ? Lũ trọc bất tài, hèn hạ mà đòi tế độ bổn Thánh quân ư.

Gã đứng dậy, từ từ bước xuống:

- Ngươi đáng chết lắm, nhưng ta chưa cho ngươi chết sớm như vậy đâu.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa vươn đôi tay xám ngoét thộp lấy vai đại sư Tuệ Tĩnh.

Tuệ Tĩnh nghiêng răng vận dụng hết mười hai thành công lực vận đôi chưởng thị tống ngược trở lại một đạo Vạn phật triều trung.

âm...

Hai tay đại sư Tuệ Tĩnh tưởng như lìa khỏi đôi vai gầy, buông thõng theo thân người, trong khi đó đôi trảo công xám ngoét của họ Đỗ đã thộp vào bả vai người rồi.

Các...

A... Đại sư rên khẽ một tiếng thối lùi ba bộ.

Đỗ Hạo Thiên đầu tha cho Tuệ Tĩnh, gã phóng hai đạo chỉ khí sắc sảm ngoét đánh vào bấp đùi đại sư.

Bụp... Bụp...

Tuệ Tĩnh ngã xuống đất. Đại sư nhìn Đỗ Hạo Thiên ôn tồn nói:

- Đệ tử phật môn không tể độ được ác nhân về châu diêm chúa...Có chết cũng về cõi Như Lai.

Tuệ Tĩnh nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình.

Đỗ Hạo Thiên ngồi trở lại chiếc ngai nhìn qua một lượt tất cả những người có mặt tại gian chính sảnh.

Gã đời mắt lại Vương Túc Lệ:

- Hình đường chủ... Tội ám toán bốn Thánh quân xử như thế nào ?
- Bẩm Thánh quân... Tội ám toán Thánh quân đáng bị xử bầm thây.
- Chỉ vậy thôi à ?

Vương Túc Lệ biến sắc.

Đỗ Hạo Thiên thở hắt ra một tiếng:

- Bốn Thánh quân muốn dùng cái đầu gã trọc này làm thớt bữa cũi. Thực hành đi.
- Tuân lệnh Thánh quân.

Tất cả mọi người vừa nghe Đỗ Hạo Thiên phán quyết tứ chi bủn rủn, ngỡ như chẳng còn sức đỡ được thân nữa. Về mặt ai nấy đều thất thân cúi đầu nhìn xuống.

Vương Túc Lệ ra lệnh cho hai gã thuộc hạ Hình đường bưng vào bó củi to.

Nàng chỉ đại sư Tuệ Tĩnh:

- Hành xử...

Bọn thuộc nhân dựng luôn một cây củi lên đầu đại sư, rồi dùng búa bổ thẳng xuống.

Bộp...

Ngỡ như thủ cấp của Tuệ Tĩnh thụt hẳn vào trong cổ, máu chảy rờn rờn xuống mặt đại sư, nhưng Tuệ Tĩnh đại sư chẳng hề rên một tiếng, còn lảm nhảm niệm kinh.

Những thớ thịt trên mặt Đỗ Hạo Thiên giãn gật. Gã giờ trông như một ác nhân khùng bố với khuôn mặt đánh ác gớm ghiếc.

Gã thuộc nhân hình đường dựng cây củi thứ hai lên đầu Tuệ Tĩnh cũng là lúc đại sư đã niệm xong phần kinh cầu an. Đại sư mặc nhiên để máu rịn phủ dung diện mình, vận công bút phá kinh mạch về với cõi niết.

Đại sư vừa tịch diệt thì lưỡi búa cũng bỏ xuống thanh củi chẻ luôn vào đầu ngài.

Mọi người đều nhắm mắt lại, bởi không dám chứng kiến lối hành xử khủng khiếp như vậy.

Đỗ Hạo Thiên như phát hiện ra điều đó. Gã gằm lên như chúa sơn lâm nổi cơn thịnh nộ:

- Các người... Mở mắt ra... Mở mắt ra ngay lập tức cho ta... Mở mắt ra nhìn...

Tất cả các vị chưởng môn đã đầu phục Kim sa Thánh quân vụt mở choàng hai mí mắt nhìn cái xác của đại sư Tuệ Tĩnh.

Đỗ Hạo Thiên gằn giọng:

- Các người nhớ lấy... Ai phản lại bốn Thánh quân đều bị cực hình như lão trọc này.

Tất cả mọi người rùng mình như vừa có cơn gió lạnh giá buốt ập vào nhà chính sảnh:

- Vương Hình đường chủ... mấy ngày nay người của bốn Thánh quân phái đi Chung Nam sơn đã về chưa.

Túc Lệ hồi hộp nói:

- Thưa Thánh quân chưa nhận được chim thư.

- Chưa nhận được chim thư à... Nếu nhận được thì báo bốn tọa biết. Chúng ta sẽ san bằng ngọn núi Chung Nam trước, rồi thân hành đến Cổ tự Thiếu Lâm là cỗ lũ trọc phản trặc.

Đỗ Hạo Thiên nhướn mày, lộ hai luồng hung quang chết chóc:

- Các người nghe rõ lệnh của ta chưa.

Mọi người đồng quì mọp úp mặt xuống đất:

- Chúng tôi nguyện thực thi di lệnh của Thánh quân.

Đỗ Hạo Thiên bắt chọt nheo mày. Cái nheo mày đó của gã rất bình thường nhưng khiến tất cả thuộc nhân Kim sa phái, kể cả những vị đường chủ chưởng môn cũng rúm người lại.

Đỗ Hạo Thiên hỏi Vương Túc Lệ:

- Hôm nay sao không thấy Thánh cô Ngũ Phương Đài đến. Nàng đang ở đâu ?

Wương Túc Lệ giật thót bụng. Thị không ngờ Đỗ Hạo Thiên lại hỏi Ngũ Phương Đài, nên tỏ ra lúng túng vô cùng.

Đỗ Hạo Thiên nheo mày hỏi Túc Lệ:

- Vương Túc Lệ có nghe bốn tòa hỏi không ?

Túc Lệ ngẩn đầu lên đối nhãn với Đỗ Hạo Thiên. Nàng run giọng đáp lời :

- Bẩm Thánh quân... Thánh cô chắc đang ở thư phòng.

- Hừ... Triệu hồi Ngũ Phương Đài đến cho bốn tọa.

- Tuân lệnh Thánh quân.

Vương Túc Lệ vừa đứng lên thì hai gã thuộc nhân Hình đường xông xộc bước vào.

Cả hai quì mọp trước mặt Đỗ Hạo Thiên và Vương Túc Lệ:

- Bẩm Thánh quân... Thánh cô Ngũ Phương Đài đã... đã phá giám ngục giải thoát cho lũ phạm nhân.

Đỗ Hạo Thiên đứng bật lên:

- Đồ vô dụng...

- Thánh quân tha tội.

Lời còn đọng trên môi hai gã thuộc nhân Hình đường thì hai đạo chỉ "Lôi âm thân" đã đánh vỡ sọ chúng rồi.

Vương Túc Lệ mặt cắt không còn chút máu. Nàng quì xuống dưới chân họ Đỗ:

- Thánh quân tha mạng... Vương Túc Lệ sẽ truy đuổi theo bọn chúng, bắt về cho Thánh quân hành xử.. Chúng không có Đan sa nhất định chưa thể rời khỏi đây được đâu.

- Hừ... Bỏn tọa cho Vương hình đường chủ một cơ hội đó.

Túc Lệ dập đầu vào mũi giày của Đỗ Hạo Thiên.

- Đa tạ Thánh quân.

- Bắt chúng về đây đi... Nếu không bắt được... Vương hình chủ hãy tự xử lấy.

- Túc Lệ biết.

Túc Lệ đứng lên vừa bước ra đến cửa thì chạm trán ngay với Ngũ Phương Đài.

Túc Lệ nheo mày khi thấy Phương Đài vận đồ trắng, đầu đội khăn trắng như người đang để tang.

Ngũ Phương Đài bước vào sảnh, ánh thu nhẵn sáng ngời trong vắt của nàng chiếu thẳng vào Đỗ Hạo Thiên.

Ngũ Phương Đài trầm giọng ôn nhu nói:

- Vương muội khỏi tìm tở làm gì, Ngũ Phương Đài đã đến đây.

Nàng tiến thẳng đến đối diện với Đỗ Hạo Thiên:

- Đỗ Hạo Thiên tìm Ngũ Phương Đài à. Giờ ta đã đến đây.

Nàng cười mỉm:

- Người tính hành xử như thế nào ?

Đỗ Hạo Thiên cup mắt, nheo mày. Gã đứng lên chỉ những người đang có mặt:

- Các người lui hết ra ngoài.

Mệnh lệnh do Đỗ Hạo Thiên ban ra như cởi trói cho tất cả mọi người đang có mặt tại nhà đại sảnh. Họ lũ lượt, lục đục kéo ra ngoài.

Cửa nhà đại sảnh khép lại, Đỗ Hạo Thiên bước xuống cạnh Ngũ Phương Đài:

- Nàng đã phá giám ngục, giải thoát cho lũ ngục nhân.

- Đúng như vậy !

Đỗ Hạo Thiên lườm Ngũ Phương Đài:

- Nàng đã phạm qui giới của Kim sa phái, sao không chạy trốn theo lũ ngục nhân mà lại quay về đây.

Ngũ Phương Đài nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Phương Đài đã vận đồ tang, đội khăn tang.

- Ý nàng muốn nói gì ?

- Phương Đài đã để tang cho Đồng Mã Kỳ, và để tang cho bản thân ta nữa.

Đỗ Hạo Thiên cau mày:

- Nàng muốn trả thù cho Mã Kỳ à ?

- Cả cho Phương Đài nữa.

Đỗ Hạo Thiên bật cười khàng khặc:

- Nàng có điên không vậy. Đỗ Hạo Thiên đâu xử tệ với nàng.

- Người còn tệ hơn loài cầm thú nơi sơn dã.

Đỗ Hạo Thiên nạt ngang:

- Phương Đài... Nàng muốn chết à ?

- Người tưởng Phương Đài này ham sống lắm à. Thật ra ta chỉ còn là cái xác biết thờ để chất nổi hận thù mà thôi. Đỗ Hạo Thiên, hôm nay ta thanh toán với người.

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu:

- Tại sao nàng lại thay đổi như vậy.

- Ta thay đổi ư... Không đâu... Mà Phương Đài tự soi lại mình thôi.

- Nàng chống đối bốn tọa.

- Phương Đài chẳng có gì để mà chống lại Thánh quân. Ta chỉ tâm niệm đền lại cho Đồng Mã Kỳ những gì y đã mất.

Đỗ Hạo Thiên trừng mắt:

- Nàng vì Đồng Mã Kỳ... Gã đã nằm... ở...

Đỗ Hạo Thiên xoa bụng:

- Gã đã ở trong ta rồi.

- Chính vì vậy Phương Đài mới muốn tách Đồng Mã Kỳ ra khỏi người.

Ngũ Phương Đài nói xong, vận dụng huyền âm chân ngưng tạo màn kiếm khí đầy đặc.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Đỗ Hạo Thiên... Hãy chuẩn bị đi.

- Được... Bốn tọa thử coi Càn khôn kiếm khí của nàng có làm gì được bốn tọa không.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa cời phăng chiếc choàng y. Gã lộ một thân hình trong suốt tưởng như ngọc lưu ly, ngoài từ hai cánh tay xám ngoét.

Phương Đài quát lớn:

- Cùng với tiếng quát đó, một đạo khí kiếm cắt ngang, chém xả vào họ Đỗ.

Chát...

Húng trọn đạo khí kiếm của Phương Đài, vết xước trên người Đỗ Hạo Thiên ngẫu đục lại, rồi nhanh chóng trở lại sự trong vắt như ban đầu.

Chát...

Phương Đài liên tục phát tác một lúc mười hai đạo kiếm khí với tất cả nội lực tu vi bản thân, nhưng tất cả những độc chiêu kiếm đó chỉ để lại những vết vàng đục trên cơ thể họ Đỗ rồi nhanh chóng biến mất, tuyệt nhiên chẳng để lại dấu tích gì.

Đỗ Hạo Thiên bật cười hăng hắc:

- Ha... Ha... Ha... Ha... Ha Gã cắt ngang tràng cười đó, nghiêm giọng nói:

- Cần khôn kiếm khí của Thánh cô không làm gì được bổn Thánh quân.

Phương Đài phát tác một lúc mười hai đạo kiếm khí Cần Khôn nội lực huyền âm cạn kiệt. Nàng buông lỏng hai tay, quay nhìn Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên bước đến đối mặt với Phương Đài:

- Ngũ Phương Đài sao không đánh nữa đi.

- Phương Đài đã trả được cái nợ của mình rồi. Mười hai đường khí kiếm Cần khôn kia mặc dù không lấy mạng người được, nhưng ít ra nó cũng để lại ẩn tích trên thân thể Lôi âm thân của người. Những chứng tích đó sẽ hiện ra một khi người đụng đến "Lôi âm ma công", và Tiểu Quân nếu biết được sẽ có cách hóa giải Lôi âm thân bằng Tử Phương Thoa.

Đỗ Hạo Thiên trang trọng hẳn lên:

- Ý của nàng...

Phương Đài mỉm cười :

- Đỗ Thánh quân quên mất rồi... Người quá cao ngạo luyện thành "Lôi âm thân" mà quên mất Ngũ Phương Đài chính là hậu nhân của môn tà công vô địch đó.

- Nàng... nàng...

Phương Đài nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Ta đã để tang cho Đồng Mã Kỳ, và vận tang y cho ta.

Phương Đài dứt lời, điểm mũi hài bằng mình lao thẳng vào cây cột gần đó.

Bốp...

Nàng đập đầu mình vào cột, từ từ khuyu xuống. Đỗ Hạo Thiên lướt đến đỡ lấy Ngũ Phương Đài. Gã nâng đầu Phương Đài miệng gào lớn:

- Phương Đài... Sao nàng làm như vậy...

Phương Đài nhoen miệng cười :

- Ta không muốn biến thành nô nữ của Đan sa... Hãy chôn Phương Đài trong bí cung.

Nói xong những lời đó, nàng nhắm mắt lại, trút hơi thở cuối cùng.

Đỗ Hạo Thiên gâm lên như hổ dữ:

- Phương Đài... Phương Đài... Nàng phản bội ta... Phương Đài... Nàng phản bội ta...
Nàng phản bội ta.

Hai ánh mắt của Đỗ Hạo Thiên long lên sòng sọc nhìn cái xác chỉ còn chút hơi ấm sau cùng trước khi nó lạnh ngắt mà gâm gừ:

- Phương Đài nàng phản bội ta... Nàng đáng chết lắm... Nàng đáng chết lắm.

Gã lắc đầu nguây nguậy:

- Nàng dám chống lại ta... Để đi tìm cái chết đặng về với tên Đông Mã Kỳ... Nàng muốn về với hần nơi chốn âm ty. Nàng muốn như vậy à.

Đỗ Hạo Thiên vỗ vào má Ngũ Phương Đài. Hần cúi xuống thè lưỡi liếm vết máu đang rịn ra từ vết thương trên đỉnh đầu nàng:

- Phương Đài... Nàng muốn chạy trốn ta... Ta sẽ ăn thịt luôn cả nàng.

Cùng với ý niệm điên loạn đó, Đỗ Hạo Thiên toan bẻ quặt cánh tay của Phương Đài.

Rầm...

Cánh cửa tòa đại sảnh bung ra, Thường Nhấn lầm lì bước vào.

Thường Nhấn buông một câu lạnh lùng:

- Đỗ Hạo Thiên...